

Zsolt Béla

Orgovány

*Már tudnék élni néhanap,
Sok sulyos árnyék széjjeloszlott,
Halálüvöltés, szegyenoszlop:
Néhány kivérző pillanat.
Bár testemen szakadt a gyolcsing,
És a csizmám sem kordován.
S zuzoszózában ért a télvég,
Sokszor mégis, mégis csak élnek:
De felsőhajt Orgovány
S felém sok régi, néma holt int...*

*Már gyakran áldván köszönöm,
Hogy tenyerébe vett pogányul,
A szívem vezekelni járul,
S lebull a templomköszöbön.
És hívom, sírva felkiáltván,
Hitem zenél az orgonán:
Engem is megváltott keresztjén,
Ember vagyok, tebát keresztény,
De szürnyű dalt kezd Orgovány,
S Krisztusként kísért a Sátán.*

*Már néha asszonyt kergetek,
Befagyott vágyaim riannak,
Anyát áhitanék fiamnak,
Ki nem lesz szolga és beteg
S ki részeg szegényünk befődne
Fajunk halálos alkonyán...
Szereztem asszonyt tiszta szókon,
Galambként szállt felé a csókom,
De jaj, közénk állt Orgovány
És nem merek csókolni többé.*

*Uram, nem én tettem, nem én
Oltottam a tüzet tüzzel,
Nem tettem csufot vézna szüzzel,
A véres lábnym nem enyém...
De ember ő, ki itt csatangol
És én is az vagyok – talán...
Uram, én akkor ott vacogtam
Megcsufolt árva templomodban
És mégis vádol Orgovány,
És félek, irtózom magamtól.*

Bécsi Magyar Újság, 1922. január 10.

Zsolt Béla

Vigyázz!

Vigyázz, kinn sűrű este van
S a házad innen messze van.
Anyád virraszt ott és bugod,
S hogy haza érsz-e, nem tudod...
Surranj a puszta fal tövén
És zajt ne üss az ut kövén,
A duvad mellett elsubanva
Lapulj a barna kapualjba
S míg ő viczorog rád és megátkoz:
Te nézz az égre és imádkozz.

Vigyázz, ne idd ki a borod,
Ha nem kezdeddel sajtolod.
Mikor legvigabban szalad,
Akkor törd el a poharad...
Mert szent az áldott venyige,
A Krisztus vére, az ige,
De mindennél szentebb az élet,
Boldog, ki hajnalban felébred
És él és érzi bárhogy is van,
Hogy ott kinn fény és április van.

Vigyázz, ha ágyad megveted,
Kutass ki minden szegletet,
Middőn a butor megrécseg,
Pattanj fel s mentőd az életed.
S ha éjjel bárki arra jön,
Hosszan kémlelj a függönyön
S mint egykor, a földre basalva,
Készülj fel a vad viadalra
És védő magad, karmolva, bárhogy,
Jaj ne aludj el és ne álmodj.

Vigyázz ifju, ha kertbe mégy,
Virágban mérgesajku ne légy,
Bárhogy bessented és lesed,
Arconszurhatja kedvesed.
Vigyázz, ha rezzen sarju, gaz
S ha libben árnyas lugas,
Hiúz lappanghat lombos ág közt,
Halálos tör az ibolyák közt
S a bokrok közt percére váró
Közönnyel lesbet rád a brávó.

A műhelyedben is vigyázz,
A bűn mindenben ott csiráz,
Vigyázz e véres tavaszon,
A boltban és a piacon.
S vigyázz, ha lázad arra kész,
Hogy tollra vedd e szörnyü vést.
Ha sujtó szóval szólasz korodhoz,
Elzántan ülj le asztalodhoz,
Mert életed talán elolvad,
Amig végére ér a mondat.

S vigyázz és ezerszer vigyázz,
Ha harcba küld a tiszta láz,
Ha vezérled a jobbakat,
S nyomodban hit és jog fakad.
Vigyázz, ha jársz a nép között,
Mely bélyeges és üldözött,
Vigyázz, mikor harsongva zenged
A békeiséget és a rendet,
Vigyázz, ha van benned alázat,
Ingyen szolgálni hazának!

Vigyázz, a perc ma mély titok
S tán lekaszál, ha nyilni fog.
Otthon anyád vár és bugod
S hogy hazaérsz-e, nem tudod.
Vigyázz, mert orv idő van itt,
Csittitsd el büszkén lázaid,
Ne kérj több meleget a naptól,
Lopd el a jövőt fiadtól.
Éveid hunyászkodva éld át,
Jaj, ne feledd a szörnyü példát,
Mit most a sors feléd lobogtat:
A negyven bénát, hat halottat.

Vagy: menj tovább, sorsod betellett
S tárd meg a halálnak a melled.

Bécsi Magyar Újság, 1922. április 12.